

כ"ו באייר ה'תשע"ט 31.5.19

מגזין מס' 529

ערב שבת פרשת במדבר/מברכים חודש סיון
קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

להביא לימות המשיח

לדרישה האלוקית כי יחנך עצמו ביושר, באומץ ובכנות.

אל מול איום "גלי הצונמי" הגוברים ושוצפים תדיר לחסלני, עלי להקדים ולהשכין בתוכי את כוחו האדיר והבלתי מוגבל של "אדיר במרום ה'!!!"

כשאני מבטל את ישותי האנוכית לטובת השתדלות במאבקי לרחוץ בנקיון כפיי ובטוהר כוונת הגיון לבי, אזי "אי אפשר עלי" (לא ניתן לנצחני...). כי במצב זה בטלות כל הקליפות ומתפוגגות לגמרי לנוכח האלוקות שפיניתי לה "מקום" בהוייתי.

ונמצא כי לא רק שאין להפסיק את עבודת "אלמדה פושעים דרכיך", כי אם אדרבה, יש להגבירה ביתר שאת וביתר עוז. כי, כאמור, דוקא עבודה זו היא המעוררת את הקליפה להכריחני לעשות תשובה באמת(!), בכל פעם מחדש ממש...

ואם כן, יש לגייס סבלנות, לשון סבל ולשון נשיאה. כי תכונה זו: אף שמחד תלויה רכישתה בשבירת אנוכיות האדם, מכל מקום, לאידך (והוא העיקר) – נושאת היא את לפיד מסירות הנפש על המתקת המר.

כשמתרגלים את עצותיו של בעל התניא מגלים כי אין לחשוש כלל מפני ה"חור שחור" (היא תחושת האפסות המוחלטת האורבת לנו תמיד. זו שלעתים, כמפלצת אימתנית, אף מתרוממת היא לפתע כנגד האדם לבולעו חי...).

ומדגישה תורת החסידות אשר אף כי טמונה ב'עצם היותי' נקודת חיות אלוקית משיבת נפש, מכל מקום, אין היא נובעת ועולה אל 'פני השטח' אלא אך ורק על ידי בחירתי, לפי ערכי, בחיי עשייה ופועל חיוביים המדליקים אור, בי ובעולם, מחיל אל חיל.

ואף שבדרך הטבע, דוקא שליחותי ומעשיי הטובים הם הם (שלכאורה) מעוררים עלי קטרוג [כי הרי פשוט הוא שהקליפה המשיבה מלחמה, מחפשת ב"עיני רנטגן" את הפגמים שלי... ומתבייתת עליהם לדקויותיהם... כדי לשסות בי שוב ושוב את החור שחור "בכבודו ובעצמו", על מנת להסב לי צער מדביר ופחד עצום, שכל תכליתם להחליש, ועד למוטט, את דעתי ואמונתי בבורא], הרי, על פי תורת החסידות, המענה היחיד האמיתי לכך היא כניעת האדם הפנימית

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

Map showing the route from Beit Dagan to Or Yehuda. The route is marked with a thick black line and numbered 1, 2, and 3. The map includes labels for various locations such as Beit Dagan, Or Yehuda, and Beit Dagan. A red arrow points to the starting point of the route.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממש, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש סיון

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'במדבר', מכריזים: המולד יהיה באור ליום שני, שעה 2:54 וחלק 1. ראש חודש סיון ביום השלישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש...

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

חודש סיון - החודש התשיעי מתשרי למניין בריאת העולם, והשלישי מניסן למניין יציאת מצריים. מקור השם "סיון" במונח האשורי "סיונו", שפירושו - עת להט השמש. בלוח החקלאי שנחשף בחפירות 'גזר' העתיקה נקרא החודש "קציר כל" - קציר כללי. חודש סיון הוא חודש מלא ובו שלושים יום. מזלו - תאומים. המדרש מבאר שייכותו של מזל תאומים לחודש סיון - "אמר הקדוש ברוך הוא: נתתי את התורה בחודש השלישי במזל תאומים, שאם יבקש עשיו הרשע (=אחיו התאום של יעקב - ישראל) להתגייר ולבוא ללמוד (=ולקיים) תורה - יבוא וילמד!" (פסיקתא דרב כהנא י"ב)

ימים ואירועים מיוחדים בחולל סיון

להלן הימים המיוחדים שבחודש סיון, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

א' סיון – ראש חודש. מיום זה ועד י"ב בסיון אין אומרים 'תחנון'. ביום זה באו בני ישראל למדבר סיני (שמות י"ט).

ו' סיון – חג השבועות, ולו ארבעה שמות:

חג הקציר – על שם קציר החיטים שבימים אלה. החיטים הן האחרונות להבשיל בתבואות השנה ובהן כלתה עונת קציר השנה, ובחג מביאים מנחה חדשה לבית ה'. זהו שכתוב: **"וחג הקציר ביכורי מעשיך אשר תזרע בשדה"**.

חג שבועות – על שם ספירת העומר שספרנו במהלך שבעה השבועות שלפניו, וביום החמישים חג לה' ולתורה שניתנה ביום זה. וזהו שכתוב: **"וחג שבועות תעשה לך ביכורי קציר חיטים"**; **"ועשית חג שבועות לה' אלקיך"**.

יום הביכורים – על שם לחם המנחה החדשה, שמניפים ביום זה במקדש מן התבואה החדשה. מנחה זו היא המתירה הבאת מנחות מן התבואה החדשה למקדש. ביום זה מתחילה עונת הביכורים – כל איש ישראל נוטל

מראשית פרי אדמתו, משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, מניחם בטנא ומביאם לבית ה', ככתוב **"ולקח הכהן הטנא מידו והניחו לפני מזבח ה' אלקים"**; וכן כתוב: **"וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה"**.

עצרת – מקור שם זה אינו במקרא. חז"ל קראוהו כך בכל מקום לפי שחג זה (לבד היותו רגל בפני עצמו) הוא בבחינת המשך וסיום (שמיני) לשבעת ימי חג המצות וקשור עמהם. ימי הספירה שבין חג הפסח לחג השבועות אינם מהווים הפסק, והם כחולו של מועד בין שני החגים (על דרך שמיני עצרת הבא בהמשך לחג הסוכות), ומכאן שמו – עצרת, כלומר, עצרת של פסח.

חג השבועות הוא יום ההסתלקות (הילולא) של דוד המלך עליו השלום, ושל רבי ישראל הבעל שם טוב הקדוש.

כ"ח סיון – היום בו הגיע הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, ונוות ביתו לחוף מבטחים בארה"ב – בצאתם מאירופה הבווערת – בשנת תש"א (1941).

קודם ציווי "הוכח תוכיח", כתוב "ולא תשנא את אחיך", כי זהו תנאי מוקדם לתוכחה. ואחר זה כתוב "ולא תשא עליו חטא", כלומר, שאם לא פעלה התוכחה, בודאי אתה האשם, שלא היו דבריך דברים היוצאים מן הלב.

(על פי 'היום יום' כ"ו אייר)

הסיפור השבועי

נס במעיין

"היי, עצרו!", הדהדה הקריאה במרחב הפתוח.

תושב היישוב נווה דניאל שבגוש עציון והאורח שצעד לצידו עצרו מהליכתם בשביל המוביל למעיין עין אל קסיס, הסמוך ליישוב.

זה היה יום שישי שגרתי, כ"ז בסיון תשס"ו. הצעירים ביקשו לטבול במי מעיין השכבה, שמימיו מתנקזים אל בריכת בטון גדולה, כפי שנהגו כמה וכמה תושבים לעשות מדי ערב שבת קודש. למשמע הקריאה עצרו והסתובבו לאחור. הם ראו את משה בן חמו, שכנם, מנופף להם ממרחק. "בואו, חוזרים ליישוב", אמר משה. "פתחו את המקווה החדש".

התושב ואורחו סבו על עקבותיהם והצטרפו לבן חמו. איש מהם לא שיער שברגע זה ניצלו חייהם.

תחילתו של הסיפור בר' אלכסנדר לוקצקי ז"ל, חסיד חב"ד תושב נווה דניאל, שאת רוב שנותיו עשה בברית המועצות הקומוניסטית. אלכסנדר נפטר בעקבות דום לב, ואנשי היישוב ביקשו לחשוף את חלקו בסיפור מופלא זה.

אלכסנדר, או סאשה בפי מכריו, נולד במוסקווה בשנת תש"ח. הוריו כבר גדלו בצל המשטר הקומוניסטי, שהצליח לגדוע כמעט כל זכר מחיי היהדות, אך שרידים של מורשת הועברו אליו מסבו, שנהג לקחת אותו מפעם לפעם לבית הכנסת החב"די 'מארינה רושצ'ה', שלימים ייגאל ויהפוך למרכז יהודי מפואר. שם למד סאשה להכיר את יהדותו. הידיעה הזו תחלחל בו וברבות השנים תעצב את אישיותו.

הוא שירת בצבא האדום, למד באוניברסיטה ושם הכיר את העתידה להיות רעייתו. השניים החלו אט אט

להתקרב לצור מחצבתם, והחלו להגיש בקשות לעלייה לארץ, אך נדחו. כעשר שנים היו מסורבי עלייה.

בזמן הזה הצטרפו בני הזוג לפעילות המחתרתית של חסידי חב"ד, להנחלת היהדות תחת אפה של המשטרה החשאית. סאשה היה לגבאי בית הכנסת 'מארינה רושצ'ה', ואף הצליח ליצור קשר עם הרבי מליובאוויטש בנוי יורק וקיים עמו תקשורת סמויה. בעקבות הוראה מהרבי עסק בבניית מקווה טהרה בתוך בית הכנסת, למורת רוחם של השלטונות. אלה סגרו את המקווה, ואולם סאשה היה יצוק מפלדה. המקווה נפתח שוב.

גם כשעלה סוף סוף לארץ, בשלהי שנות המ"מים, לא נח על זרי הדפנה. הוא הוסיף בעשייה בלתי נלאית ביישוב נווה דניאל, שבו בחר להתגורר. בין היתר יזם בניית מקווה גברים ביישוב.

היישוב עדיין היה צעיר. טרם הושלמה בניית המדרכות ולא כל הכבישים נסללו, ואולם סאשה החל ללחוץ על ועד היישוב, ובמיוחד על יושב הראש אהרונני נויבואר, להקים מקווה שישרת את התושבים, שנאלצו לרדת למעיין הנסתר כדי לטבול.

נחישותו של סאשה סחפה אחריה את נויבואר. הוא הצטרף למיזם בכל התלהבותו. בשלב הראשון השיגו תקציבים לבנייה. אחר כך הגיעו התכניות. על הקרקע עלו פועלים. השלד החל להיבנות.

זה היה תהליך ארוך ומפרך, שנמשך חודשים רבים. סוף סוף, ביום חמישי אחד, ניצב המבנה כמעט מושלם, עם חשמל, מים וריהוט. סאשה ונויבואר הנרגשים הביטו בחלום שהתגשם, ואמרו זה לזה: "קדימה, נלך אל הרב". הם פנו לביתו של הרב מתניה בן שחר, רבו של היישוב

בתוך זמן קצר התחוויר גודל הנס שאירע: מחבלים הטמינו מטען חבלה במעיין עין אל קסיס. המטען כוון להתפוצץ בדיוק בשעה שבה נהגו הטובלים לשהות בו. אלא שאיש לא היה במעיין באותה שעה. כל זה בזכות עקשנותו של סאשה לוקצקי.

שמחה אדירה פרצה ביישוב למשמע הנס הגדול, והיום הזה חקוק בזיכרון דברי ימי היישוב עד היום, ואף יש יוזמה לציינו כיום נס' שנתי קבוע.

"זה היה המופת של סאשה", אומר אהרונני נויבואר, "מופת של נחישות ומסירות נפש. למדתי מזה שיעור לחיים, שכאשר נמצאים בצומת דרכים של נתינה ואחריות, צריך להמשיך בו, כי זה מציל חיים. זאת למדתי מסאשה, וזה הוביל אותי לעשייה בחברה לפיתוח גוש עציון. כזה היה: איש יצוק מאמונה, שדבר אינו יכול להזיזו מן המטרה. שיהיו דברים אלה לעילוי נשמתו".

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

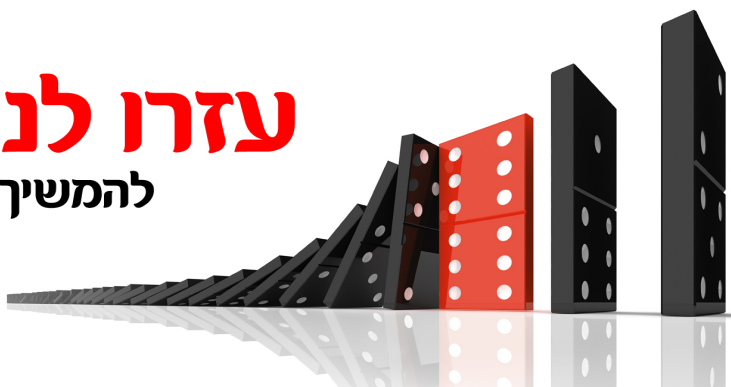
עד היום, וביקשו את הסכמתו לחנוך את המקווה כבר ביום שישי הקרוב. הרב היסס – עדיין לא הורכב מעקה בטיחות, ויש עוד סיומות שטרם נעשו – אבל סאשה לחץ ולא הרפה. "אנחנו נביא את הקבלן והוא יעבוד בלי הפסקה, עד שהמקווה יהיה מושלם", הבטיח לרב. הם הביטו זה בזה והבינו שהופכים עולמות כדי לסיים בשעות הקרובות כל מה שצריך.

הקבלן אכן הוזעק, והמעקה הותקן. המקום נוקה ומורק, ובאותו יום שישי הועברה הודעה לציבור על הפתיחה החגיגית. שמחה גדולה נרשמה ביישוב. קבוצה גדולה של תושבים, ובהם סופר סת"ם ואחרים, שנהגו לפקוד בקביעות את המעיין, הודו לכל העוסקים במלאכה על ההישג המיוחד.

זו היתה שעת אחר הצהריים. ההכנות לשבת בעיצומן. ופתאום החריד פיצוץ עז את שלוות היישוב.

כוחות הביטחון הוזעקו לאזור. עשן הפיצוץ הוביל אותם אל החורשה ההררית והסלעית שנמצאת לא הרחק, מאתיים מטרים בלבד מכביש הגישה.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת במדבר

מפקד למניינם של בני ישראל

בא' באייר, בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים, מצוה הקב"ה את משה למנות את בני ישראל (גברים הכשירים לשרת בצבא מגיל עשרים שנה ומעלה). חודש ימים לאחר הקמת המשכן (בא' בניסן) והשכנת השכינה בו, מונה אותם הקב"ה כאות לחביבותם.

התורה מזכירה את כל שניים עשר ראשי השבטים, ומסכמת את מנין הגברים בכל שבט ושבט:

ראובן: 46,500; **שמעון:** 59,300; **יהודה:** 74,600;
יששכר: 54,400; **זבולון:** 57,400; **אפרים (יוסף):** 40,500;
מנשה (יוסף): 32,200; **בנימין:** 35,400; **דן:** 62,700; **אשר:** 41,500; **גד:** 45,650; **נפתלי:** 53,400; **סך הכול נמנו:** 603,550 נפש.

שבט לוי ועבודתו בקודש

שבט לוי, שנבחר לשרת ולשמש במשכן אינו נכלל במנין העם. בני שבט זה (הממונים על פירוק המשכן וכליו, נשיאתו במסעות בני ישראל במדבר והקמתו מחדש בכל חניה) ממוקמים תמיד בסמוך למשכן לשומרו מכניסתם של זרים.

סדר חנייתם ומסעם של בני ישראל

ה' מצוה את משה ואהרן על סדר חנייתם ומסעם של שניים עשר השבטים סביב המשכן. השבטים מחולקים לארבע קבוצות בארבעת צידי המשכן, כל שבט על דגלו: ממזרח למשכן מחנה שבט יהודה, ועימו נלווים השבטים יששכר וזבולון.

שמעון וגד.

מערבית למשכן מחנה שבט אפרים, ועימו השבטים מנשה ובנימין.

ומצפון למשכן מחנה שבט דן, ועימו השבטים אשר ונפתלי.

לשבט לוי, כאמור, מחנה מיוחד ועצמאי במרכזם של כל המחנות בסמוך לאוהל מועד (הוא המשכן).

וכך יוצאים בני ישראל לכל מסעותיהם במדבר: כאשר מתעלה הענן מעל המשכן, אות הוא ליציאת העם למסע. לאחר פירוק המשכן ועריכת כל ההכנות ליציאה לדרך, יוצאים בני שבט יהודה בראשונה ואיתם שני השבטים הנלווים אליהם. בעקבותיהם יוצאים בזה אחר זה שאר שבטי ישראל על פי סדר חנייתם.

אהרן ובניו הכהנים

עם סיום מפקד בני ישראל, מספרת התורה אודות משפחת הכהונה. בראש המשפחה אהרן הכהן הגדול, אחי משה רבנו. עמו נמשכו לכהונה גם בניו: נדב ואביהו (אשר מתו חשוכי ילדים בהקריבם אש זרה) ואלעזר ואיתמר. מאוחר יותר נמשך לכהן גם פנחס בן אלעזר (שנולד לאחר משיחת הכהנים ולא נמשח יחד עמם) בזכות מסירות נפשו לה', כמסופר להלן בפרשת פנחס.

קדושת הלויים והכהנים ועבודתם בקודש

לשבט לוי המקודש לה' נועד תפקיד מיוחד בעם ישראל. הלויים (שאינם כהנים) מופקדים על שמירת המשכן,

והכהנים מבני השבט משרתים בעבודת המשכן (הקרבת הקורבנות וכו').

מתחילה בכורי ישראל (ש'ניקנו' לה' שעה שהופרשו לחיים מבכורי מצרים שמתו ב'מכת בכורות') הם שהוקדשו לעבודת המשכן ושמירתו, אולם בשל השתתפותם בחטא העגל איבדו הם את קדושתם, ובני לוי, שלא השתתפו כלל בחטא זה הוקדשו תחתם לעבודת הקודש.

מפקד שבט לוי, סדר חנייתם ותפקידיהם

עתה נמנים בנפרד בני לוי, שכאמור לא התפקדו במפקד הכללי של בני ישראל, ומפאת קדושתם מצוה ה' את משה למנות את כל הזכרים שבשבט מבן חודש ומעלה. התורה מוסיפה ומתארת את אופן וסדר חנייתם ומסעם של שלושת ראשי בתי האב שבשבט זה – גרשון, קהת ומררי – וכן את חלוקת תפקידיהם בקודש:

משפחת גרשון, מניינם 7,500 זכרים. מקום חנייתם ממערב למשכן ותפקידם לשאת (בעת המסעות) את יריעות המשכן, שערי וקלעי החצר ואביזריהם.

משפחת קהת, מניינם 8,600 זכרים. מקום חנייתם מדרום למשכן והם מופקדים על נשיאת כלי המשכן הפנימיים: השולחן, המנורה, המזבחות וכלי הקודש. אמנם כיון שכלים מקודשים אלה נמצאים בתוך המשכן (מקום שהכניסה אליו מותרת רק לכהנים), על כן רק לאחר כיסוי הכלים על ידי הכהנים (ופירוק המשכן) רשאים בני קהת הלווים לשאתם. בהקשר זה מטיל הקב"ה על הכהנים את האחריות לשלומם וגורלם של בני קהת

ומזהירים על כיסויים הנאות של כלי הקודש.

משפחת מררי, מניינם 6,200 זכרים. מקום חנייתם צפונית למשכן ותפקידם לשאת את קרשי המשכן, בריחיו, עמודיו ואדניו, עמודי החצר, היתדות ושאר כלי עבודתו. בני שבט לוי המשמשים בקודש בתפקידים האמורים הינם מגיל שלושים עד גיל חמישים. למרות השתייכותם המשפחתית מובדלים משה ואהרן ומשפחותיהם מאחיהם הלוויים וחונים בנפרד במזרחו של המשכן.

פדיון הבכורות מעבודת הקודש

משה מונה את בכורי ישראל מגיל חודש ומעלה ומניינם עולה ל-22,273. 22,000 בני שבט לוי נכנסים תחת בכורי ישראל לעבודת הקודש [אף שמספרם של בני לוי מגיע לפי חישוב פשוט ל-22,300 נפש, בכל זאת מסכמת התורה ואומרת כי מניינם הוא 22,000 נפש....?!]. ההסבר לכך: סיכום מפקד בני לוי נועד לחישוב פדיון בכורות ישראל מעבודת הקודש והחלפתם בלוויים הנוטלים את תפקידם (כפי שהתורה מבהירה מיד בהמשך), ומכיון ש-300 מהלוויים הינם בעצמם בכורים (שבלאו הכי מוטלת עליהם העבודה), הרי שלא הוצרכה התורה לכללם בסיכום], ובנוגע ל-273 הבכורים העודפים, מצוה ה' לפדותם על ידי מתן חמשה שקלי כסף בעבור כל בכור. בהגרלה שמקיים משה בין כל בכורי ישראל עולים 273 הבכורים העודפים, ודמי פדיונם ניתנים לאהרן ובניו הכהנים.

חשיבותה של הכמות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

השכינה שורה

דוגמה לכמות ההופכת לאיכות היא מניין. אין שום חשיבות לאיכותם של האנשים המצטרפים למניין; ברגע שמתקבצים עשרה מישראל מתחוללת איכות אחרת – השכינה שורה עליהם ואפשר לומר דבר שבקדושה. כך גם בזימון הופכת הכמות לאיכות: בשלושה אפשר לזמן, בעשרה אומרים "נברך לאלוקינו" וכך הלאה.

כך מצאנו גם במתן התורה, שניתנה דוקא לשישים ריבוא מישראל. אילו היה חסר אחד מהמספר הזה, ולו הפחות שבפחותים, לא היתה ניתנת התורה אפילו לגדול שבגדולים 5 וכך גם תיקנו חז"ל ברכה מיוחדת – "חכם הרזים" – למצב שבו מתקבצים יחדיו שישים ריבוא מישראל.

ככל היותר

מכאן אפשר ללמוד הוראה, עד כמה יש לייקר את הכמות. עכשיו זו תקופה שבה הכמות חשובה יותר מן האיכות. כשיהודים רבים כל כך משוועים להצלחה רוחנית, יש להשתדל לזכות במצוות יהודים רבים ככל האפשר. הדגש הוא על הכמות דוקא, וככל שיותר יהודים יתקשרו עם הקב"ה, תיווצר איכות עליונה יותר.

על ידי שיהודים רבים ככל האפשר ייכללו במחנה ישראל, יתעלה עם ישראל כולו לרמה איכותית גבוהה יותר ותבוא הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל" (במדבר א,ב)

המצוה הראשונה בחומש במדבר היא לספור את בני ישראל: "שאו את ראש כל עדת בני ישראל". על שם מצוה זו מכונה ספר במדבר כולו 'חומש הפקודים'.

מניין של חפצים אינו משקף את תוכנם. להפך, במניין אין מתחשבים בתכונות ובמעלות של כל פרט, וכל אחד שווה אחד. המניין מבטא אפוא רק את הכמות, הצד החיצוני של הדברים. גם בפרשתנו, בציווי למנות את בני ישראל, אין שום התייחסות לדרגתו ולכישורונותיו של כל אחד ואחד. מדוע אפוא מעניקה התורה חשיבות כה רבה למניין, עד שכל הספר נקרא 'חומש הפקודים'?

כמות יוצרת איכות

אחד ההסברים לכך הוא הכלל "דבר שבמניין לא בטל". כלומר, פרטים שסופרים אותם, אינם מתבטלים. מכאן, שעל ידי המניין מעניקים לדבר חשיבות וקיום. אולם עדיין אין זה הסבר מספק, שכן המניין רק מעיד על חשיבותם של הדברים – מעלה שהיתה בהם קודם לכן – ויש צורך בביאור מעלתו של המניין עצמו, שלכאורה אינו אלא דבר חיצוני.

יש לומר, שעצם העובדה שהמניין חושף את חשיבותו של דבר מוכיחה, שאף פעולת הספירה עצמה היא בעלת חשיבות. יש קשר הדוק בין הכמות לאיכות; הכמות עצמה גורמת ליצירת איכות טובה יותר. לכן עצם המניין, שמבטא את הכמות, מחולל חשיבות גם באיכות הדבר.

(מתוך הספר "שלחן שבת")

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ב')

חסידות על הפרשה במדבר

שמיטה ויובל), שלא שבט לוי בלבד, אלא כל מי שנדבה רוחו אותו לעמוד לפני ה' ולשרתו, "הרי זה נתקדש קודש קודשים".

(ליקוטי-שיחות כרך יג עמ' 15)

המתגבר על הכיסויים מתחדש ומתעלה

והורידו את פרוכת המסך וכיסו בה את ארון העדות. ונתנו עליו כיסוי עור תחש ופרשו בגד כליל תכלת מלמעלה (ד,ה-ו)

שלושת כיסויי הארון רומזים לשלושה דברים המסתירים את אור הנשמה: הגוף, הנפש הבהמית, ואומות העולם: פרוכת המסך, שהיא חלק בקודש הקודשים, רומזת לגוף, שכן גם הגוף היהודי קדוש הוא. בגד כליל תכלת, שהיה מתאים למידת הארון, רומז לנפש הבהמית וליצר הרע, שהם "מקבילים" ו"מתאימים" לנפש האלוקית ויצר הטוב. כיסוי עור תחש, שלא היה חופף למידת הארון (ואפשר לכסות בו גם כלים אחרים), רומז לאומות העולם, שאין להן "התאמה" (ישירה) עם ישראל.

הווי אומר: כשם שכיסוי הארון הכין ואישר את העברתו למקום חדש, כן על ידי התגברות על כיסוייה של הנפש האלוקית היא מתעלה והולכת מחיל אל חיל.

(ליקוטי-שיחות, כרך ח, עמ' 17)

לימוד התורה גורם חידוש קיומו של הלומד

ואלה תולדות אהרן ומשה (ג,א)
שכל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו (רש"י)

מה בין לימוד התורה להולדה?

העונש על ביטול תורה הוא "הכרת תכרת" (סנהדרין צט). ומכיון שקיומו של כל נברא מתחדש בכל רגע, נמצא שהמלמד את בן חברו תורה (ובכך למעשה מגן עליו מ'כרת') גורם לחידוש קיומו. לכן נחשב הדבר "כאילו ילדו", שכן הרב מקשר את התלמיד למקור חיותו וגורם למעין "הולדה" – חידוש קיומו באותו רגע.

(ליקוטי-שיחות, כרך כג, עמ' 16)

כל יהודי ראוי להתקדש כלוויים את משמרת בני-ישראל (ג,ח)

שכולן היו זקוקין לצורכי המקדש, אלא שהלוויים באים תחתיהם בשליחותם (רש"י)

ידוע הכלל (קידושין כג) שדבר שאדם אינו יכול לעשותו בעצמו, אין בכחו גם למנות שליח שיעשה את הדבר במקומו. מובן אפוא, שכל יהודי ראוי לעבוד את עבודת הלוויים, שהרי הלוויים עשו עבודה זו בתור שלוחי הציבור.

מכאן רמז וסמך לדברי הרמב"ם הידועים (סוף הלכות

האגף
לתרבות
יהודית
יוצרים חיבור לנשמה

תרבות יהודית מזמינה אתכם לסדנה עיונית ומעשית

תניא

תורת הנפש היהודית

המסע המופלא פנימה

עם הרב **יאיר כלב** והגיטרה

ימי שני | 20:00

במרכז דורות, מוא"ז זבולון

הסדנה כוללת 6 מפגשים

תקיים בימי שני

בין התאריכים:

כ"ד ניסן (29.4.19) עד כ"ט אייר (3.6.19)

עלות כניסה - 30 ₪

גנו אנשמה אבוא!

לפרטים והרשמה

עינב - 054-4462521 | 04-8478129

תרבות יהודית בזבולון

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

YouTube

עודה ראשונה לנפש

שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת
השבת

הדלקת
נרות

עיר
(שעון קיץ)

20:21

19:04

י-ם

20:24

19:19

ת"א

20:26

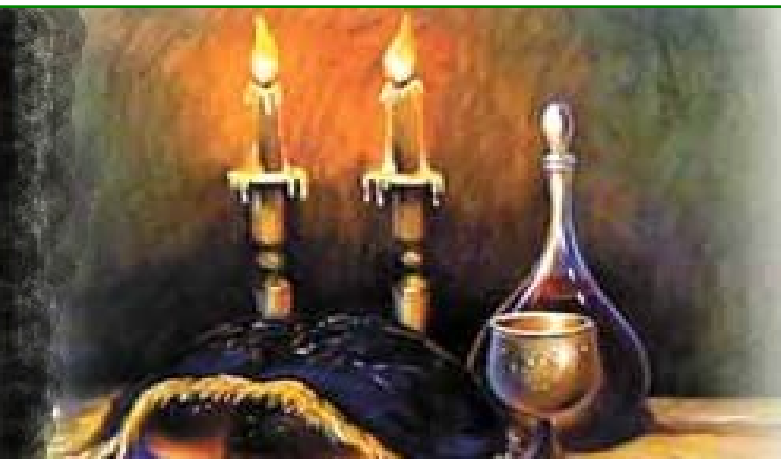
19:12

חיפה

20:22

19:20

ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגליון